

Fővárosi Ítéltábla
7.Pf.22.195/2012/3.

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 14.	
FÖLAJSTRÓMSZÁM	
KEZDŐFÜZET	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Erkezett:	2013 -07- 05
PÉLDÁNY:	IV.
MELLÉKLET:	KÖZTÖK:
FÖLAJSTRÓMSZÁM:	25760/
FORRÁS:	10

A Fővárosi Ítéltábla a Zamecsnik, Pósfai és Társai Ügyvédi Iroda (1066 Budapest, Teréz körút 48., ügyintéző: dr. Ányasi Katalin ügyvéd) által képviselt Import-Trade Hungary Kft. (2870 Kisbér, Deák Ferenc utca 14.) I. rendű, és a Novofruct SK. Ltd. (Komárňanská Cesta 13., 940 43 Nové Zámky/Érsekújvár, Szlovákia) II. rendű felpereseknek – a Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal jogutódjaként eljáró dr. Nottán Sarolta jogtanácsos által képviselt Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal (1024 Budapest, Keleti Károly utca 24.) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. április 17. napján kelt 19.P.25.760/2010/25. számú rész- és közbenső ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét részítéletnek tekinti; annak nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és megállapítja, hogy az I-II. rendű felperesek jóhírnevét az alperes annak valótlán közlésével is megsértette, hogy a kifogásolt almatartalmú tételekkel kapcsolatosan a nyomonkövethetőség kritériuma sérült. Az elégtételadásra vonatkozó rendelkezést akként pontosítja, hogy az alperes honlapján legalább harminc napra a jogerős részítélet jogsértést megállapító rendelkezéseit kell közzétenni, a sajnálkozás egyidejű kifejezésével. Az elégtételadás körében arra is kötelezi az alperest, hogy a 2010. április 6-án megjelent eredeti közleményhez – annak megjelenési helye és időpontja érintetlenül hagyása mellett – fűzze hozzá a jogerős részítélet jogsértést megállapító rendelkezéseit. – Az elsőfokú bíróság részítéletének a jogalap tekintetében elutasító rendelkezését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy – 15 napon belül – fizessen meg az I-II. rendű felpereseknek együttesen 15.000 (Tizenötezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen a részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. rendű felperes a magyarországi importőre, a II. rendű felperes a gyártója a Tesco Global Zrt. által is forgalmazott OVKO márkájú bébiételeknek. A Heves Megyei Szakigazgatási Hivatal 2010. március 1-jén az egri TESCO Áruházban tartott helyszíni ellenőrzés során mintát vett az „OVKO alma-málna bébidesszert” elnevezésű termékből. A 2010. március 30-ai vizsgálati jegyzőkönyv szerint a miskolci növényvédőszer-maradék analitikai laboratórium a megengedettnél magasabb mennyiségű kaptán bomlásterméket (ügynevezett tetrahidroftálimidet) talált a mintában, ezért megállapította, hogy a termék nem felel meg a csecsemők és kisgyermekek számára feldolgozott élelmiszerek összetételére vonatkozó szabványnak. Ezután a laboratórium többféle, almát tartalmazó OVKO bébiételben mutatott ki a szabványértékeket meghaladó mennyiségű maradvány anyagot. A laboratóriumi vizsgálatok hatására a Komárom-Esztergom Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal a 20.2/1179-40/2010. számú határozatával megtiltotta valamennyi almát tartalmazó OVKO márkajelzésű bébiétel forgalmazását és felhasználását a határértéket meghaladó növényvédőszer-maradék tartalmuk miatt. Ugyanezen hatóság tisztviselője 2010. március 31-én ellenőrzést tartott az I. rendű felperes székhelyén, ahol arról tájékoztatták, hogy a kifogásolt termékeket kizárólag a TESCO áruházakba szállítják, a Tesco herceghalmi raktárán keresztül. Az I. rendű felperes képviselői (ügyvezetője és kereskedelmi igazgatója) úgy nyilatkoztak, hogy a kért szállítóleveleket még azon a héten átadják a hatóság részére. Ezt követően, 2010. április 13-án ismételt ellenőrzés történt az I. rendű felperes székhelyén, az akkor készült jegyzőkönyv szerint a még hiányzó szállítólevelek nem almatartalmú termékek kiszállítását igazolták, de ennek ellenére az I. rendű felperes vállalta, hogy 2010. április 15-éig azokat is a hatóság rendelkezésére bocsátja, és egy héten belül beszerzi a gyártótól a Magyarországra bekerült kifogásolt termékek listáját. Az I. rendű felperes képviselői tájékoztatást adtak a forgalmazott tételek beazonosíthatóságáról és arról, hogy 2010. április 1-je után a TESCO nem rendelt újabb tételeket az almatartalmú bébiételekből. Az alperes 2010. április 6-án honlapjának a „Hírek, közlemények” rovatában „Rákkeltő növényvédőszerrel szennyezett szlovák bébiétel” címmel közleményt tett közzé. Ebben tájékoztatást adott az OVKO márkájú bébiételekben kimutatott növényvédőszer maradékról, a kaptánról azzal, hogy „egyes laboratóriumi kísérletek alapján feltételezhető az anyag rákkeltő hatása”. Azt is közzétette, hogy azonnali hatállyal megtiltották a szennyezett termékek forgalmazását, de a „gyártási tételek beazonosíthatósága a gyártási szám feltüntetésének hiányában nem volt biztosított, ezáltal nyomonkövethetőség kritériuma sérült”. A közlemény szerint a megyei növény- és talajvédelmi igazgatóságok fokozottan ellenőrizték valamennyi TESCO forgalmazási ponton, hogy visszahívásra kerültek-e a kifogásolt termékek a fogyasztói polcokról.

Az I-II. rendű felperesek keresetükben a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján annak megállapítását kérték, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogukat, annak valótlan állításával, hogy rákkeltő anyagot tartalmazó bébiételt gyártott a II. rendű felperes, amit az I. rendű felperes forgalmazott. Ezenkívül annak a megállapítását is kérték, hogy az alperes valótlanul állította, miszerint az almatartalmú termékek nem voltak beazonosíthatóak, és ezáltal sérelmet szenvedett a nyomonkövethetőség kritériuma. A Ptk.

84. § (1) bekezdés b) és c) pontjai alapján kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest a jogsértés abbahagyására, és a sérelmezett közlemény honlapról való eltávolítására, valamint arra, hogy hat hónapig terjedő időtartamra tegyen közzé sajnálkozását kifejező közleményt. A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján nem vagyoni kártérítés címén az I. rendű felperes 5.000.000 forint, a II. rendű felperes 200.000 euró és ezen összegek 2010. április 6-ától járó kamatai megfizetésére tartottak igényt. Előadták, hogy az alperes téves laboratóriumi vizsgálatok alapján állapította meg, hogy az almatartalmú bébiételek meg nem engedett mennyiségű kaptán származékot tartalmaznak. A közleményben valótlanul állította, hogy a termékek rákkeltő hatásúak, hiszen azok megfeleltek a szabványnak. Ettől függetlenül a tudományos kutatások idáig nem igazolták, a kaptán származékok rákkeltő hatását. Vitatták, hogy a közvetlen értékesítőkhöz kiszállított termékek nyomonkövethetősége sérelmet szenvedett.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint közleménye minden tekintetben megfelelt a tényeknek, hiszen a laboratóriumi vizsgálatnak alávetett mintákból kétségtelenül kimutatásra került a bébiételeket szennyező növényvédőszer-bomlástermék.

Az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette az I-II. rendű felperesek jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait azzal, hogy közleményében olyan hamis látszatot keltett, mintha az OVKO márkájú bébidesszertek kétséget kizáró módon rákkeltő anyagot tartalmaztak volna, így az egészségre veszélyesek lettek volna. Kötelezte az alperest, hogy a jogerőre emelkedést követő 15 napon belül legalább 30 napra kommentár nélkül tegye közzé a rész- és közbenső ítélet rendelkező részét, és a megállapított jogsértésért fejezze ki sajnálkozását. Ezt meghaladóan az I-II. rendű felperesek keresetét a jogalap tekintetében elutasította.

Döntésének indokolása szerint az alperes közleménye nem volt valótlan a tekintetben, hogy a vizsgálatot végző laboratórium kimutatta a kifogásolt bébiételekben a meg nem engedett mennyiségű növényvédőszer maradékot. A dr. Lánszki Imre által készített, és a közigazgatási perben beszerzett szakértői vélemény ugyanis alátámasztotta, hogy a laboratórium mérési eredményei megfelelőek. A miskolci laboratórium a kaptán mérésére ugyan nem rendelkezik akkreditációval, de a tetrahydroftálimid mérésére igen, és ennek mennyiségéből helyesen következtetett a kaptán mértékére. Azt azonban nem tudta bizonyítani az alperes, hogy a szabványtól eltérő bébiételek rákkeltő hatású növényvédőszer tartalmaznak, a tudományos kutatások ugyanis idáig nem igazolták a kimutatott maradványtermék rákkeltő hatását. Ennek ellenére az alperesi közlemény címe egyértelműen a felperesek által gyártott, illetve forgalmazott bébidesszert rákkeltő hatására utalt, amellyel megsértette a felperesek jóhírnév védelméhez fűződő jogait. Ugyanakkor nem látta megállapíthatónak a nyomonkövethetőség kritériumának a megsértésére vonatkozó közlés valótlanosságát. A körülmény egybevetéséből arra a következtetésre jutott, hogy a forgalmazónál a nyomonkövethetőség nem teljes körűen valósult meg, mivel a rendelkezésre bocsátott adatok hiányosak voltak. Erre figyelemmel a nyomonkövethetőség tekintetében a keresetet elutasította, míg a bekövetkezett személyiségi jogi sérelem tekintetében csupán az objektív jogkövetkezmények alkalmazásáról határozott, és a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította az I-II. rendű felperesek jóhírnevének a sérelmét. Ugyanakkor a közlemény teljes megszüntetésére irányuló kereseti kérelmet nem találta alaposnak, mivel a jogalap tekintetében a felperesek csak részlegesen lettek

pernyertesek. Az elégtételadást megfelelőnek találta oly módon, ha az alperes ugyanazon a honlapon közzéteszi az ítélet rendelkező részét, amelyen a sérelmezett közlemény megjelent, és egyidejűleg kifejezésre juttatja sajnálkozását [Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja].

Az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítélete ellen az I-II. rendű felperesek jelentettek be fellebbezést, melyben annak részben történő megváltoztatását kérték oly módon, hogy a bíróság a nyomkövethetőség hiányára vonatkozó állítás tekintetében is állapítsa meg a jogsértést; rendelje el elsődlegesen a közlemény egészének, másodlagosan a jogsértő részeinek a törlését; és az elégtételtadó nyilatkozat megjelenítésére mindaddig kötelezze az alperest, ameddig a sérelmes közlemény hozzáférhető. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság alaptalanul jutott arra a következtetésre, hogy a nyomkövethetőség kritériuma nem teljes körűen valósult meg. A 2010. március 31-ei jegyzőkönyvből kitűnően ugyanis a nyomkövethetőség lejáratí dí alapján biztosított, vagyis gyártóként a II. rendű felperes az előírásoknak teljes körűen eleget tett, hiszen a lejáratí díot valamennyi termékén feltüntette. A közlemény megjelentetésekor az alperes csak ezt a jegyzőkönyvi nyilatkozatot ismerte, tehát csak feltételezés alapján közölte a nyomkövethetőség hiányára vonatkozó álláspontját. Hangsúlyozták, hogy a nyomkövethetőséggel kapcsolatban soha nem tettek ellentmondásos nyilatkozatot, az I. rendű felperes az ellenőrzések során teljes együttműködést tanúsított. Kifejtették, hogy a rákkeltő anyagot tartalmazó bébiételre való utalás olyan súlyosan sérti a jóhírnevüket, amely csak azzal orvosolható, ha a sérelmezett közlemény eltávolításra kerül a nyilvánosan elérhető honlapról, vagy ha a törlés elrendelésére nincs mód, úgy az ítéleti rendelkezésnek és sajnálkozást kifejező nyilatkozatnak mindaddig olvashatónak kell lennie, amíg a közlemény elérhető. Ezen túlmenően az ítélet indokolása ellen is fellebbezést jelentettek be, és a sérelmezett részek megváltoztatását kérték. Kifejtették, hogy az ítélet indokolása iratellenes megállapításokat tartalmaz. A közigazgatási per iratai közül beszerzett szakértői vélemény ugyanis azt tartalmazza, hogy a méréseket végző laboratórium csak a kaptán mérésére rendelkezt akkreditációval, de annak bomlástermékére nem. Ebből következően a laboratórium szabálytalanul végezte el a méréseket, ugyanis a megfelelő akkreditáció hiányában nem végezhetett volna tetrahidroftálimid mérést, így ezen anyag mértékéből nem vonhatott volna le következtetéseket a termékek kaptán tartalmára vonatkozóan.

Az alperes ellenkérelme az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletének a helyes indokain alapuló helybenhagyására irányult.

Az elsőfokú bíróság részítéletének – fellebbezés hiányában – jogerőre emelkedtek azok a rendelkezései, mellyel megállapította, hogy az alperes megsértette az I-II. rendű felperesek jóhírnevéhez fűződő jogát azzal, hogy közleményében a bébiételek rákkeltő hatására utalt; és elégtételadásra, valamint sajnálkozása kifejezésére kötelezte az alperest [Pp. 228. § (4) bekezdés]. Ugyanakkor a határozat felsorolt részeinek a jogerőre emelkedése nem terjedt ki az elégtételadás módjára és a sajnálkozás kifejezésének az időtartamára vonatkozó rendelkezésekre. A Fővárosi Ítéltábla felülbírálata nem érintette az elsőfokú bíróság részítéletének a nem fellebbezett részét, illetve annak jogerőre emelkedett rendelkezéseit.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezése túlnyomó részben alapos.

Az elsőfokú bíróság annyiban helytelenül állapította meg a tényállást, hogy pontatlanul idézte a rendelkezésre álló szakértői vélemény megállapításait. A szakértő véleményében valójában azt állapította meg, miszerint a termékminták vizsgálatát elvégző Miskolci Analitikai Laboratórium csupán a kaptán hatóanyag (GLP) mérésére rendelkezett akkreditációval, amely nem terjedt ki a metabolitokból történő „visszakalkulációra”. A laboratórium azonban nem közvetlenül a termékminták kaptán tartalmát mérte, hanem annak tetrahidroftálimid tartalmát, amely anyag „toxikológiai értelemben nem releváns metabolitja a kaptánnak” [dr. Lánszki Imre igazságügyi szakértői véleményének a 2011. július 29-ei kiegészítése].

Az előzőek szerint pontosított tényállás alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével nem teljes mértékben értett egyet, ezért azt a következőkben kifejtésre kerülő indokok alapján részben megváltoztatta.

Az ügy érdemi felülbírálatát megelőzően a Fővárosi Ítéltábla előrebocsátja, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül alkalmazta a „rész- és közbenső ítélet” megjelölést. A Pp. 213. § (3) bekezdése szerint közbenső ítélet hozatalára akkor kerülhet sor, ha a keresettel érvényesített jog fennállása és a felperest ennek alapján megillető követelés összege (mennyisége) tekintetében a vita elkülöníthető, mivel ebben az esetben a bíróság a jog fennállását ítélettel előzetesen is megállapíthatja. Az I-II. rendű felperesek által érvényesített kereseti kérelmek közül csupán a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontján alapuló kártérítési követelés vonatkozásában különíthető el a vita a jogalap és az összecszerűség tekintetében, hiszen a jogalap körében vizsgálandó, hogy a kártérítési szankció alkalmazására alapot adó személyiségi jogi jogsértés megtörtént-e. Az I-II. rendű felperesek azonban a kártérítés mellett további szankciók alkalmazására is igényt tartottak, és – a keresethalmazaton belül – a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján önálló kérelmet terjesztettek elő az alperes által elkövetett jogsértés megtörténtének a bírósági megállapítása iránt. Ezt a kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság teljes egészében elbíráltta, ezért határozata nem tekinthető közbenső ítéletnek, mivel nem a kártérítési kereset jogalapja felől döntött.

Ugyanez vonatkozik arra a rendelkezésre, amellyel az elsőfokú bíróság elutasította a keresetet „a jogalap tekintetében”. Az eljárásjogi szabályok ugyanis nem teszik lehetővé a jogalap elutasítására korlátozódó ítéleti rendelkezést, a bíróságnak – az alaptalanul érvényesített joghoz kapcsolódóan előterjesztett – kereset elutasításáról kell határoznia.

A kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság határozata nélkülözötte a közbenső ítéleti tartalmat, és valójában részítéletnek felelt meg, mivel – az indokolásából kitűnően – az érdemi döntés nem terjedt ki valamennyi kereseti kérelemre, hiszen a kártérítési kereset elbírálása nem történt meg [Pp. 213. § (2) bekezdés]. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által alkalmazott megjelöléstől eltérően részítéletnek tekintette a felülbírált határozatot.

Az ügy érdemét tekintve a Fővárosi Ítéltáblának elsősorban abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy megsértette-e az I-II. rendű felperesek jóhírnevét az alperesnek az az állítása, miszerint a „nyomonkövethetőség kritériuma sérült”. A közleménynek ezt a részét az elsőfokú bíróság azért nem találta jogsértőnek, mivel következtetése szerint a forgalmazó (az I. rendű felperes) adatszolgáltatása nem volt teljes körű. Arra azonban nem adott magyarázatot, hogy gyártóként a II. rendű felperes miként sértette meg a

nyomonkövethetőség követelményét, és azt sem fejtette ki, hogy milyen tekintetben voltak hiányosak az I. rendű felperes által szolgáltatott adatok, és ez a hiányosság milyen tartalmú „szakmai” vitához vezetett.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat: az irányadó élelmiszerbiztonsági jogszabályok alapján kell megítélni, hogy a termékforgalmazás területén az I-II. rendű felperesek eljárása megfelelt-e a nyomonkövethetőségi előírásoknak. Az élelmiszerjog általános szabályait a 178/2002. EK. rendelet határozza meg. A nyomonkövethetőség követelményét az EK rendelet preambuluma (28.) pontja állította fel abból a célból, hogy egy átfogó nyomonkövetési rendszer segítségével elvégezhető legyen a biztonsági előírásoknak meg nem felelő termékek célzott és pontos kivonása a piacról. E cél megvalósítása érdekében az élelmiszer- és takarmányiparban működő cégek kötelesek megadni a nyomonkövetésre vonatkozó tájékoztatást az ellenőrzést végző személyek részére. E szabályozás szerint a nyomonkövetési rendszernek azokat az adatokat kell tartalmaznia, amelyek lehetővé teszik azon vállalkozások azonosítását, ahová az élelmiszeripari termékeket szállítják [EK. rendelet 18. cikk 3. bekezdése].

A közlemény valóságtartalmának a bizonyítása az alperest terhelte [Pk 14. számú állásfoglalás I. pontja]. Az ismertetett jogi szabályozásból és azon belül a nyomonkövethetőségi kritérium céljából kiindulva azt kellett volna bizonyítania, hogy a felperesek által szolgáltatott adatok segítségével nem volt megvalósítható a kaptánnal szennyezett bébiételek piacról való kivonása.

A közleményben az alperes csupán a gyártási szám feltüntetésének a hiányát kifogásolta. Azt azonban nem bizonyította, hogy a gyártási szám ismerete nélkül az almatartalmú bébiételek nem voltak kivonhatóak a piacról. A perben már nem is a gyártási szám feltüntetésének a hiányára hivatkozott, hanem arra, hogy az I. rendű felperes félrevezette azzal a nyilatkozatával, miszerint kizárólag a TESCO áruházaknak szállított almatartalmú bébiételeket. Az adatszolgáltatás téves volta azonban még nem derült ki, amikor az alperes 2010. április 6-án a közleményt megjelentette. A TESCO-n kívüli cégekre vonatkozó adatkérésre ugyanis a 2010. április 13. napján megtartott helyszíni ellenőrzés során került sor, amikor az I. rendű felperes vállalta a hiányzó szállítólevelek átadását. Ezzel az I. rendű felperes korrigálta a korábbi téves információt, és a 2010. április 13-án kért szállítólevelek átadásával teljes körű tájékoztatást adott arról a további két a vállalkozásról, ahová TESCO áruházakon kívül almatartalmú termékeket szállított.

A félrevezető I. rendű felperesi tájékoztatáson kívül az alperes arra is hivatkozott, hogy a 2010. április 1-jén átadott szállítóleveleken feltüntetett adatok a vonalkód és a cikkszám, nem voltak alkalmasak a kifogásolt termékek beazonosítására, ezért azokat nem lehetett visszahívni. Ennek az állításnak a tényszerű valósága azonban nem állapítható meg, hiszen az alperes maga sem vitatta, hogy az almatartalmú OVKO termékek kivétel nélkül visszavonásra kerültek a piacról. Az alperes ugyanis nem vonta kétségbe az I. rendű felperesnek azt a levélbeli nyilatkozatát, amelyben 2010. május 12-én arról tájékoztatta a Komárom-Esztergom Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatalt, hogy felszólítására haladéktalanul intézkedett a TESCO áruházakban forgalmazott termékek visszahívásáról, majd a két másik vállalkozóhoz kiszállított termékeket is visszahívta. A levélben az I. rendű felperes arra is felhívta a figyelmet, hogy a hivatal ellenőrei sehol nem találtak almatartalmú

bébiételt a fogyasztási polcokon [a 3. számú alperesi beadvány mellékleteként csatolt 2010. május 12-ei levél].

Az előzőek szerint semmilyen körülmény nem utal arra, hogy a forgalmazók részére kiszállított termékek nem voltak beazonosíthatóak, és az sem bizonyosodott be, hogy az I. rendű felperes hiányos adatszolgáltatása miatt az almatartalmú bébiételeket nem lehetett visszavonni a piacról. Azt pedig a peres eljárás során az alperes már fel sem vetette, hogy – a közleményben állítottak szerint – a gyártási szám hiánya gátolta volna a kaptánnal szennyezett termékek visszahívását. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy az I-II. rendű felperesek megsértették a nyomonkövethetőség jogszabályi követelményét.

Ebből pedig az következik, hogy az alperes a közleményben valótlanul állította, miszerint az almatartalmú bébiételek beazonosíthatóságának a hiányában sérült a nyomonkövethetőség kritériuma. E valótlan állítás közzétételével az alperes megsértette mindkét felperes jóhírnevét, mivel azt a hamis látszatot keltette, hogy egyikük sem tartja be az élelmiszerbiztonsági előírásokat [Ptk. 78. § (2) bekezdés]. Ennélfogva a Fővárosi Ítéltábla – az elsőfokú bíróság részítéletének az elutasító rendelkezését megváltoztatta, és – a nyomonkövethetőségre vonatkozó alperesi állítások tekintetében is megállapította a jogsértés megtörténtét [Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja].

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a megfelelő elégtételadáshoz a nincs szükség a teljes közlemény törlésére, mivel az a jogsértő állításokon kívül a valóságnak megfelelő tájékoztatást is tartalmaz, egyebek mellett arról, hogy a vizsgálatok alapján visszavonták a növényvédőszerrel szennyezett bébiételeket a fogyasztói polcokról. Azt a felperesi igényt viszont megalapozottnak találta, hogy a jogsértést megállapító ítéleti rendelkezés mindaddig olvasható legyen az alperes honlapján, ameddig a sérelmezett közlemény is látható. Ennek érdekében a jogerős részítélet jogsértést megállapító rendelkezéseit – a 30 napos közzétételen kívül – hozzá kell fűzni a sérelmezett közleményhez, így – a közlemény eredeti helyének megváltoztatása nélkül – az ítéleti rendelkezések a sérelmezett közleménnyel együtt mindaddig olvashatóak lesznek, amíg az utóbbit el nem távolítják az alperes honlapjáról. Ilyen módon a felperesek részére a teljes elégtételadás biztosítva lesz, ezért nem volt szükség a sajnálkozás kifejezésére megszabott 30 napos időtartam meghosszabbítására.

Mindezekre figyelemmel – az indokolás és azon belül a megállapított tényállás fellebbezésnek megfelelő módosítása mellett – a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a nyomonkövetésre vonatkozó felperesi állítás tekintetében is megállapította a jogsértést, valamint módosította az elégtételadás közzétételének a tartalmát és a módját, míg egyebekben az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezése nagyobb részt eredményre vezetett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest, hogy térítse meg részükre a jogi képviselőjük ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költségeiket. Ennek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdései alapján a tényleges ügyvédi tevékenység arányában mérlegeléssel állapította meg, amelyhez a 4/A. § (1) bekezdése szerint hozzáadódik az áfa.

Az alperes teljes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 56. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2013. június 5.

Dr. Sággy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s. k.
előadó bíró

Dr. Kincses Attila s. k.
bíró

A kiadmány hitelétél:
Varsányi Erzsébet
írnök

